Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Metastasio, Pietro.; [Pietro Metastasio] ; [oversat af Frederik Anton Friis] ; [Musiken af Franc. Uttini].
Titel | Title:	Zenobia dramma per musica da rappresentarsi nel regio teatro danese =; Zenobia, et Synge-Spil, at opføres paa Den kongelige Danske Skueplads
Alternativ titel | Alternative title:	Zenobia, et Synge-Spil, at opføres paa Den kongelige Danske Skueplads.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : L. N. Svare, 1770
Fysiske størrelse | Physical extent:	87 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

(Ab. Metastasio.)

Zenobia, Szuge: Szil.

Kbf., 1770.

56.-369.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02310 4

+REX

ZENOBIA,

DRAMMA PER MUSICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO DANESE.

ZENOBIA,

et Synge-Spil,

at opføres

paa

Den Kongelige Danske Skueplads.

Kiøbenhavn, 1770.

Trykt hos L. N. Svare, boende i Skindergaden.

ATTORI.

ZENOBIA, Principeſſa d'Armenia, moglie di RADAMISTO.

La Signora TERESA TORRE.

TIRIDATE, Principe Parto, amante di ZENOBIA.

La Signora TERESA COPPOLA LIONE.

RADAMISTO, Principe d'Iberia.

Il Signor MICHEL ANGELO POTENZA.

EGLE, Paſtorella, che poi ſi ſcopre ſorella di ZENOBIA.

La Signora GIOVANNA LAZZARI.

MITRANE, Confidente di TIRIDATE.

Il Signor FRANCESCO SIMONINI.

ZOPIRO, falſo amico di RADAMISTO, ed amante di ZENOBIA.

Il Signor JENS MUSTED.

Comparſe
di

Seguaci di ZOPIRO.

Nobili, e Soldati) con TIRIDATE.

BIBLIOTHECA REGIA

AR-

Personerne.

ZENOBIA, Prinsesse af Armenien, RADAMISTO's Gemahlinde.

Jfr. TERESA TORRE.

TIRIDATE, en Parthisk Prins, ZENOBIÆ Elsker.

Mad. TERESA COPPOLA LIONE.

RADAMISTO, en Iberisk Prins.

Hr. MICHEL ANGELO POTENZA.

EGLE, en Hyrdinde, som siden befindes at være ZENOBIÆ Søster.

Jfr. GIOVANNA LAZZARI.

MITRANE, TIRIDATE's Fortrolige.

Hr. FRANCESCO SIMONINI.

ZOPIRO, RADAMISTO's troløse Ven, og ZENOBIÆ Elsker.

Hr. JENS MUSTED.

Stumme Personer:

ZOPIRO'S Følge.

Adelsmænd og)) med TIRIDATE.
Soldater)

L'ARGOMENTO.

La virtuosa Zenobia, figliuola di Mitridate, Rè d'Armenia, amò lungamente il Principe Tiridate, fratello del Rè de' Parti; ma a dispetto di questo suo teneriſſimo amore, obbligata da un commando paterno, divenne secretamente sposa di Radamisto, figliuolo di Farasmane, Rè d'Iberia. Gran pruova della virtù di Zenobia fù questa ubbidienza di figlia; ma ne diede maggiori la sua fedeltà di consorte.

Ucciso poco dopo le occulte nozze il Rè Mitridate, ne fù creduto reo Radamisto: e benchè il tradimento, e l'impostura veniſſe da Farasmane, padre, ma nemico di lui, fù costretto a salvarsi fuggendo dalle furie de'sollevati Armeni. Abbandonato da tutti, non ebbe altro compagno nella sventura

Indhold.

Den dydige Zenobia, en Datter af Mitridate, Konge i Armenien, havde i lang Tid elsket Prins Tirdate, de Parthers Konges Broder; men, uagtet denne hendes inderlige Kiærlighed, maatte hun efter hendes Faders Befaling hemmeligen gifte sig med Radamisto, en Søn af Kong Farasmane i Iberien. Et stort Bevis paa Zenobiæ Dyd var denne hendes Lydighed som Datter, men endnu langt større Prøver derpaa gav hendes Troskab som Gemahlinde. Da Kong Mitridate strax efter dette hemmelige Bilager blev myrdet, trode man Radamisto skyldig i denne Misgierning, og omendskiønt saavel Forræderiet, som Beskyldningen kom fra Farasmane, hans Fader, men tillige hans Fiende, blev han dog nød til ved Flugten at redde sig fra de ophidsede Armeniers Raseri; Forladt af alle, havde han ingen som fulgte ham i hans Modgang uden hans tro og bestandige Gemahlinde; intet kunde bevæge hende til at forlade ham, men da hun, kommen til den Flod Araxe, ikke længer kunde udstaa den ilende Flugts Besværligheder, saae hun sig bragt til den be-

tura che la costante sua sposa. Volle questa risolutamente seguirlo; ma non resistendo poi al disagio del lungo, e precipitoso corso, giunta sù le rive dell'Arasse, si ridusse all' estremità di pregare il consorte che l'uccidesse, pria che lasciarla in preda de'vicini persecutori. Era frà queste angustie l'infelice Principe, quando vide comparir da lontano le insegne di Tiridate, il quale ignorando il segreto Imeneo di Zenobia, veniva con la sicura speranza di conseguirla. Le riconobbe Radamisto, ed invaso in un tratto dalle furie di gelosia, sua dominante passione, snudò il ferro, e disperatamente trafisse la consorte, e se stesso, egualmente incapace di soffrirla nelle braccia del suo Rivale, che di sopravvivere a lei. Indeboliti dalla natural repugnanza, non furono i colpi mortali, caddero bensì semivivi entrambi, uno sù le rive, l'altra nell'acque dell'Arasse. Egli ravvolto frà cespugli di quelle, delusse le ricerche de'persecutori, e fù poi da mano amica assistito: ella trasportata dalla corrente del

fiu-

drøvelige Yderlighed at bede sin Gemahl at dræbe hende heller end lade hende blive et Rov for deres eilangtbortværende Forfølgere. I saa ynkelig en Tilstand var denne ulykkalige Prins, da han langtfra saae Tiridate's Fahner at anrykke, hvilken, uvidende om Zenobiæ hemmelige Formæling, kom i det faste Haab at faa hende til Gemahlinde. Radamisto kiente dem igien, og i samme Øieblik antændt af en rasende Jalousie, hans herskende Sinds Bevægelse, trak han sin Kaarde, og i Fortvivlelse stødte den sin Gemahlinde og sig selv i Brystet: ligesaa lidet i stand til at taale hende i hans Medbellers Arme, som til at overleve hende. Svækkede ved den naturlige Modbydelighed bleve Stødene ikke dødelige, dog falt de begge livløse, hun i Floden Araxe, og han ved dens Bred. Skiult imellem de ved Flodens Bred voxende Buske, undgik han sine Forfølgeres Efterspørgning, og blev siden ved velsindede Folks Hielp bragt til sig selv igien: hun, bortført af Strømmen, blev seet og reddet af en medlidende Hyrdinde, som drog hende paa Land, førte hende til sin Hytte, og med egen Haand lægde hende.

Her begynder Handlingen af Syngespillet, hvori de skinnende Prøver paa Zinobiæ Troskab imod hendes Gemahl røre end og den af Zenobia forladte Tiridate selv i saa

fiume fù ſcoperta, e ſalvata da pietoſa Paſtorella, che la traſſe alla ſponda, la conduſſe alla ſua capanna, e la curò di ſua mano.

Quindi comincia l'azione del Dramma, in cui le illuſtri prove della fedeltà di Zenobia verſo il Conſorte ſorprendono a tal ſegno lo ſteſſo abbandonato Tiridate, che traſportato queſti da una glorioſa emulazione di virtù, quando potrebbe farſi poſſeſſor di lei, opprimere Radamiſto, ed occupare il Regno d'Armenia; rende ad eſſa lo Spoſo, la libertà al Rivale, e riſtabiliſce entrambi generoſamente ſu'l Trono.

AT-

høi en Grad, at han, indtaget af en ædel Attraa at ligne hende i Dyd, da han kunde bemægtige sig hende, undertrykke Radamisto, og erobre det Armenianske Rige, af Ædelmodighed giver hende hendes Gemahl, sin Medbeiler hans Frihed, og indsætter dem begge igien paa Armeniens Throne.

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

Cupa, ed oscura valle per le foltissime piante che le sovrastano.

Radamisto dormendo sopra un sasso, e Zopiro, che attentamente l'osserva.

Zo. Nò, non m'inganno: è Radamisto. Oh come
Secondano le stelle
Le mie ricerche. Ormai non si trascuri
Della sorte il favor. Mora. L'impone
L'istesso padre suo. Servo in un punto
Al mio sdegno, e al mio Rè. *in atto di snudar la spada.*

Ra. Lasciami in pace. *sognando.*

Zo. Si desta. Ah sorte ingrata!
Fingiam.

Ra. Lasciami in pace, ombra onorata. *si desta.*

Zo. Numi! *fingendo non averlo veduto.*

Ra. Stelle, che miro!

Zo. Radamisto!

Ra. Zopiro! e qual sventura *si leva.*

Frà

Første Act.

Første Scene.

En formedelst de mange omkringstaaende Træers Skygge mørk Dal.

Radamisto, sovende paa en Steen; og Zopiro, som nøie betragter ham.

Zo. Nei! jeg bedrager mig ikke; det er Radamisto.
Oh! hvorvel lader Himlen ikke min Eftersøgning lykkes!
Nu maa denne gunstige Leilighed ikke forsommes.
Han skal døe! hans egen Fader befaler det.
Jeg adlyder paa engang
Mit Had og min Konge. han vil trække Kaarden.

Ra. Lad mig i Fred! i søvne.
Zo. Han vaagner! ak, umilde Skiæbne!
Man maa forstille sig.
Ra. Lad mig i Fred, ærede Skygge! han vaagner.
Zo. I Guder! han stiller sig an som han ikke har seet ham.

Ra. Himmel, hvad seer jeg!
Zo. Radamisto!
Ra. Zopiro! han reiser sig.

Hvad

Frà queſt'orridi ſaſſi
Quaſi incogniti al ſol guida i tuoi paſſi?

Zo. Dell'empio Farasmane
Fuggo il furor.

Ra. Non l'oltraggiar. Rammenta
Ch'è tuo Rè, ch'è mio padre. E di qual fallo
Ti vuol punir?

Zo. D'eſſerti amico.

Ra. E'giuſto:
Tutti abborrir mi denno. Jo lo confeſſo,
Son l'orror de'viventi, e di me ſteſſo.

Zo. Jo sò che tutta
Sollevata è l'Armenia, e che ti crede
Uccisor del ſuo Rè: che di Zenobia ...

Ra. Oh Dio! con queſto nome
L'anima mi trafiggi.

Zo. Oh Ciel! tu piangi!
La perdeſti? dov'è? Parla: qual fato
Sì bei nodi à diviſi?

Ra. Ah Zopiro, ella è morta, ed io l'uccisi.

Zo. Giuſti Numi, che ſento! e come ...

Ra. Aſcolta.
Da'ſollevati Armeni
Creduto traditor, ſai già che aſtretto
Fui poc'anzi a fuggir. Lungo l'Araſſe
Preſi il camin. La mia Zenobia (Oh troppo

Vir-

Hvad Vanheld fører dig imellem disse fæle Klipper,
Hvor man neppe seer Dagens Lys?

Zo. Jeg flygter
For den grumme Farasmane's Vrede.

Ra. Fornærm ham ikke. Betænk:
At han er din Konge: at han er min Fader.
Men for hvad Forseelse vil han straffe dig?

Zo. Fordi jeg er din Ven.

Ra. Han har ret: Hele Verden bør hade mig.
Jeg er værd, jeg tilstaar det, at alle Mennesker
Skal have ligesaa stor Afsky for mig, som jeg har selv.

Zo. Jeg veed, at hele Armenien er i Opror,
At den troer dig at være sin Konges Banemand,
At Zenobia . . .

Ra. Ak! Det skiær mig i mit Hierte
At høre hendes Navn.

Zo. O Himmel! Du græder!
Har du mist hende? Hvor er hun? Tal:
Hvad Hændelse har oplost saa kiærligt et Baand?

Ra. Ak, Zopiro! hun er død, og jeg har dræbt hende.

Zo. Retferdige Guder, hvad hører jeg! og hvorledes . . .

Ra. Hør:
Du veed allerede, at jeg,
Af de oprørte Armenier beskyld for Forræderie,
For kort siden blev nød til at flygte.
Jeg tog Veien langs med Araxe. Min Zenobia

(O

Virtuosa consorte) ad ogni costo
Volle meco venir; ma poi del lungo
Precipitoso corso
Al disagio non resse; oppressa, e stanca
Già tardi mi seguia: quando (Ah Zopiro,
Ecco il punto fatal!) quando mi vidi
Del Parto Tiridate
A fronte comparir le note insegne.
Non fui più mio. Mi rammentai gli amori
Di Zenobia, e di lui: lei mi dipinsi
Frà le braccia al rival; fremo, e già perdo
Ogn'uso di ragion...

Zo. E che facesti?

Ra. Impetuoso, insano
Stringo l'acciar. Della consorte in petto
L'immergo, indi nel mio. Di vita priva
Nell'Arasse ella cadde, io sù la riva.

Zo. Principessa infelice!

Ra. Sò che aprir deggio il varco
A quest'anima rea; ma pria vorrei
Trovar l'amata spoglia
Darle tomba, e morir. Andiamo, amico,
Andiamo a ricercar .... *incamminandosi.*

Zo. Ferma, che dici?
Circondano i nemici ogni contorno
E il tentaresti in van. Da questo loco

Non

(O alt for dydige Gemahlinde!)
Vilde ingenlunde fraſtaa ſit Forſæt at følge mig;
Men omſider kunde hun ikke længer
Udſtaa den ilende Flugts Beſværligheder;
Mat og træt fulgte hun mig allerede langſomt; da jeg
(Ak Zopiro, dette er det ulykſalige Øieblik!)
Da jeg ſaae for mig
Den Parthiſke Tiridate's bekiente Fahner.
Jeg var ikke længer Herre af mig ſelv:
Jeg erindrede mig hans og Zenobiæ Kiærlighed:
Jeg foreſtillede mig hende i min Medbellers Arme.
Jeg fnyſer, og ganſke betaget min Fornufts Brug . . .

Zo. Og hvad giorde Du?

Ra. Forvildet og raſende trækker jeg min Kaarde.
Jeg ſtøder den i min Gemahlindes Bryſt, og og ſiden i mit.
Hun faldt død i Floden Araſſe,
Og jeg paa dens Bred.

Zo. Ulykſalige Prinſeſſe!

Ra. Jeg veed, at jeg efter denne ſtrafværdige Gierning ikke bør leve:
Men jeg ønſkede forſt at finde
Min elſkede Zenobiæ døde Legeme;
Begrave det, og døe. Lad os gaa, min Ven,
Lad os gaa at ſøge . . . han vil gaa.

Zo. Bi, hvad er det Du ſiger?
Fienderne omringe alle Stæderne heromkring,
Og du vil giøre dig forgiæves Umag.

Gaa

Non dilungarti; io tornerò. Frattanto
Modera il tuo dolor, penſa a te ſteſſo.
Quel volto obblia, non rammentar quel nome.

Ra. Oh Dio, Zopiro, il vorrei far; ma come?
Oh almen, qualor ſi perde
Parte del cor sì cara,
La rimembranza amara
Se ne perdeſſe ancor. *parte.*

SCENA SECONDA.

Zopiro ſolo.

Oh Zenobia! oh infelici
Mie perdute ſperanze! avrai, tiranno,
Avrai la tua mercè. Co'miei ſeguaci
Quindi non lungi aſcoſi, a trucidarti
Di volo io tornerò. Quel core almeno,
Quell'empio cor ti ſvellerò dal ſeno.

Cada l'indegno, e miri
Frà gli ultimi reſpiri
La man che lo ſvenò.
Mora: ne poi mi duole
Che a me tramonti il ſole,
Se il giorno a lui mancò.

parte.

SCE-

Gaa ikke herfra; jeg kommer strax tilbage.
Brug imidlertid Maade i din Sorg, tænk paa
Dig selv,
Forglem hendes Ansigt og hendes Navn.

Ra. O Himmel, jeg vilde, men hvordan skal jeg
kunde giøre det?
Kunde endda, naar man taber
Saa kiær en Deel af sit Hierte,
Den bedrøvelige Erindring om
samme
Tillige tabes. han gaar

Anden Scene.

Zopiro alene.

O Zenobia! O mit forsvundne Haab!
Du skal faa, Tyran, Du skal faa din fortiente Lon!
Jeg vil med mit Folge,
Der ikke langt herfra ligger i Skiul,
Strax komme igien for at myrde Dig. Dit Hierte,
Dit onde Hierte skal jeg dog rive Dig ud af Brystet.
Dette Uhyre falde, og kiende
I sine sidste Aandedræt
Den Haand, som dræber ham!
Han doe! og siden skal jeg ikke for-
tryde paa,
At Solen gaar ned for mig,
Naar Dagens Lys ei skinner for
ham.
han gaar.

SCENA TERZA.

Vastissima campagna irrigata dal fiume Arasse, sparsa da un lato di capanne pastorali, dall' altro scopresi l'ingresso di rustica grotta tutto d'edera, e di pini ingombrata. Vedesi in lontano di là dal fiume la Real Città di Artassata con ponte che vi conduce e sù le rive opposte l'esercito Parto attendato.

Zenobia, ed Egle da una capanna.

Ze. Non tentar di seguirmi
Soffrir nol deggio, Egle amorosa. Jo vado
Fuggitiva raminga, e chi sa dove
Può guidarmi il destin? Facesti assai,
Basta, basta così. Presso al cadente
Padre te arresta il tuo dovere, e in traccia
Me del perduto sposo affretta il mio.
Facciamo entrambe il dover nostro. Addio!

Eg. E vuoi con tanto rischio andar in traccia
D'un barbaro consorte?

Ze. Ah! più rispetto
Per un Eroe ripieno
D'ogni real virtù.

Eg. Virtù reale,
Una sposa svenar?

Ze. In quello stato

Ra-

Tredie Scene.

En meget stor Mark, hvor den Flod Araſſe løber igiennem. Ved den ene Side Hyrde-Hytter: ved den anden, Indgangen til en af Gran- og Dedbende-Træer beſtygget Grotte. Paa den anden Side af Floden ſees langt borte den Kongelige Stad Artaſſata med en Bro ſom fører dertil, og ved Floden den Parthiſke Krigs-Hærs Leir.

Zenobia, og Egle, kommende ud af en Hytte.

Ze. Kiære Egle, følg mig ikke,
Jeg bør ikke tilſtæde det.
Jeg gaar bort, landflygtig og omvankende,
Hvem veed hvor Skiæbnen kan føre mig hen?
Du har viſt Kiærlighed nok imod mig: Lad det blive derved.
Din Pligt er: at blive hos din gamle Fader:
Min: at opſøge min Gemahl.
Enhver af os opfylde ſin. Farvel!

Eg. Og Du vil underkaſte Dig ſaa mange Farligheder
For at opſøge en barbarisk Gemahl?

Ze. Ak! tal med mere Ærbødighed
Om en Helt,
Begavet med alle Kongelige Dyder.

Eg. En Kongelig Dyd,
At dræbe ſin Gemahl?

Ze. I den Tilſtand

Radamisto non era
Più Radamisto. Jo giurerei che allora
Strinse l'armi omicide,
M'assalì, mi trafisse, e non mi vide.

Eg. Oh generosa. Ebben, di lui novella
Jo cercherò: tu puoi restar.

Ze. Nò, cara,
A troppo rischio espongo
La gloria mia, la mia virtù.

Eg. Che dici?

Ze. Il giovinetto Duce
Dell'attendate schiere
Che da lungi rimiri è Tiridate,
Germano al Parto Rè. Mi amò, l'amai.
Alle mie nozze il Prence
Aspirò, le richiese: il padre mio
Lieto ne fù. Ma sento dirmi un giorno
Dal genitore, oh Dio! che a Radamisto
Sposa mi vuol, che a variar consiglio
Lo sforza alta cagion. Suddita, e figlia
Dimmi che far dovea? Piansi, m'affissi,
Bramai morir; ma l'ubbidii. D'onore
La mia virtude armai,
Sacrificai costante
Di consorte al dover quello d'amante.

Eg. Misero Prence! E alla novella amara
Che detto avrà?

Ze.

Var Radamisto ikke Radamisto.
Jeg tør sværge paa, at han
Trak sin Kaarde,
Anfalt mig, stødte den i mit Bryst, og saae mig ikke.

Eg. O Ædelmodige! Nu vel da!
Jeg skal stræbe at opspørge ham: Bliv Du.

Ze. Nei, kiære Veninde,
Jeg udsetter min Ære, min Dyd,
For alt for megen Fare.

Eg. Hvad siger Du?

Ze. Den unge Helt,
Der anfører den Krigshær,
Som Du langt borte seer leiret,
Er Tiridate, De Parthers Konges Broder.
Han elskede mig, jeg ham:
Han ønskede og begiærte mig til ægte:
Min Fader fornøiede sig derover.
Men, o Himmel! en Dag hører jeg min Fader sige mig:
At han vil jeg skal ægte Radamisto:
At vigtige Aarsager tvinger ham til at forandre sine Tanker.
Undersaat og Datter: sig mig hvad skulde jeg vel giøre?
Jeg græd, jeg sørgede, jeg ønskede at døe, men jeg adlydede.
Jeg væbnede min Dyd med Ære,
Og opofrede med Standhaftighed min Kiærlighed
For min Pligt, som Gemahlinde.

Eg. Ulykkalige Prins! Hvad har han vel sagt
Da han fik denne bedrøvelige Tidende?

Ze. L'ignora ancor.
Eg. Oh Numi!
Che barbaro deſtino!
Ze. Or dì, poſſ'io
Eſpormi a rimirar l'accerbo affanno
D'un Prence sì fedel? Ah non fia mai!
Si fugga pur; è perigliosо il loco
Le memorie, i penſier; temer conviene
L'inſidie ancor d'una pietà fallace.
Addio! prendi un ampleſſo, e reſta in pace.
Reſta in pace, e gl'aſtri amici
Bella Ninfa, a'giorni tuoi,
Mai non ſplendano infelici,
Come ſplendono per me.
parte.

SCENA QUARTA.

Egle ſola.

Miſera Principeſſa,
Quanto pietà mi fai! e a che ſervite,
O doni di fortuna? A che per voi
Tanto ſudar; ſe, quando poi ſdegnato
Il Ciel con noi ſi vede,
Difendete ſi mal chi vi poſſiede.
Di ricche gemme, e rare
L'Indico mare abbonda,
Nè più tranquilla à l'onda,
Nè il Cielo à più ſeren. *parte.*

SCE-

Ze. Han veed det endnu ikke.
Eg. O, I Guder!
Hvilken grum Skiæbne!
Ze. Siig mig nu, tor jeg vove
At være Vidne til saa tro en Elskers Hiertesorg?
Nei, det skee aldrig!
Lad mig kun flygte;
Stædet, Erindringerne, Tankerne ere farlige;
Man bor end og frygte for en bedragelig Medlidenhed.
Farvel! jeg omfavner Dig; Lev lykkelig og rolig!

Lev lykkelig og rolig, smukke Nymfe!
Altid være Dig Himlen gunstig:
Aldrig umild,
Som den er mod mig! hun gaar.

Fierde Scene.

Egle alene.

Ulykkalige Prinsesse!
Hvor ynkes jeg ikke over Dig!
O Lykkens Gaver! hvortil tiener I?
Hvorfor giore sig saa megen Umag for eder?
Da I, naar Himlen viser sig vred imod os,
Saa slet forsvarer Dem, som besidder Eder.

Af rare og kostbare Ædelstene
Vrimler Indiens Hav:
Dets Bolger er, derfor ikke roligere,
Dets Himmel ikke klarere. hun gaar.

SCENA QUINTA.

Zenobia sola cercando per la scena.

Radamisto! Ove andò? consorte! il vidi,
Tornai sù l'orme sue. A questa parte
Eran volti i suoi passi. Ah dove mai
Sconsigliato s'aggira! Il loco è pieno
Tutto de'suoi nemici. Astri crudeli,
Bastan le mie ruine:
Comminciate a placarvi. è tempo al fine. *si ritira, poi torna agitata.*
Misera me! da questa parte, oh Dio!
Vien Tiridate. Il periglioso incontro
Fuggi, fuggi Zenobia. Il cupo seno
Di que'concavi sassi
Al suo sguardo m'asconda in sin che passi. *si cela nella grotta.*

SCENA SESTA.

Tiridate, poi Mitrane, e detta in disparte.

Ti. Nè ritorna Mitrane! Ah mi spaventa
La sua tardanza. Eccolo. Oimè! che mesto,
Che torbido sembiante! Il mio tesoro
Dov'è? ne rintracciasti
Qualche novella?
Mi. Ah Tiridate!
Ti. Oh Dio!
Che silenzio crudel! Ogn'uno ignora
Che fù di lei, dove il destin la porta?
Mi. Ah pur troppo si sà!
Ti. Che avvenne?

Mi.

Femte Scene.

Zenobia alene, søgende overalt.

Radamisto! hvor er han gaaet hen? Gemahl!
Jeg saae ham; jeg vendte mig strax og gik efter ham:
Her hen ad gik han. Ak, hvor mon han raadvild vanke omkring!
Dette Stæd er ganske opfyldt af hans Fiender.
Grumme Skiæbne!
Min Elendighed er stor nok:
Lad dig nu forsone, det er dog engang Tid. hun gaar, men kommer uroelig og bestyrtset tilbage.
Jeg Ulykkalige! Ak! der kommer Tiridate:
Sky, Zenobia, sky
Dette farlige Mode.
Jeg vil skiule mig i denne Hule
Indtil han er forbi. hun skiuler sig i Grotten.

Siette Scene.

Tiridate; siden Mitrane; og Zenobia afsides.

Ti. Mitrane kommer heller ikke tilbage!
Hans lange Udeblivelse gior mig bange.
See der er han! Ak! hvilket sorrigfult, hvilket bedrøvet Ansigt!
Hvor er min Skat?
Har Du faaet nogen Tidende om hende?

Mi. Ak, Tiridate!

Ti. I Guder! Hvilken gruelig Taushed!
Er der ingen som veed
Hvor hun er bleven af, hvor Skiæbnen har ført hende hen?

Mi. Ak! man veed det alt for vel!

Ti. Hvad har tildraget sig?

Mi. E'morta.

Ti. Santi Numi del Ciel!

Mi. Quell'empio istesso,
Che il genitor trafisse,
La figlia anche svenò.

Ti. Chi?

Mi. Radamisto.

Ti. Ah scellerato! e tanto . . .
Nò, possibil non è.

Mi. Volesse il Cielo
Che fosse dubbio il caso. Ei dell'Arasse
Sul margo la ferì; dall'altra sponda
Un pescator nell'onda
Cader la vide. A darle aita, a nuoto
Corse, ma in vano: era sommersa. Ei solo
L'ondeggiante raccolse
Sopravesta sanguigna. I detti suoi
Esser non ponno infidi:
La spoglia è di Zenobia, ed io la vidi.

Ti. Soccorrimi! *si appoggia ad un tronco.*

Ze. (Oh cimento!)

Mi. Principe, ardir. Con questi colpi i Numi
Fan prova degli Eroi.

Ti. Lasciami!

Mi. In questo
Stato degg'io lasciarti?
Di me, Signor, che si direbbe?

Ti. Ah parti!

Mi.

Mi. Hun er død.
Ti. Store Guder!
Mi. Den samme Barbar
Som myrdede Faderen,
Har ogsaa dræbt Datteren.
Ti. Hvem?
Mi. Radamisto.
Ti. Ha, Uhyre! og saavidt . . .
Nei, det er ikke muligt.
Mi. Gid det var saa vel
At man kunde tvivle om Sagen!
Ved Bredden af den Flod Arasse stødte han
sin Kaarde i hendes Bryst:
En Fisker, som stod paa den anden Side,
Saa hende falde i Vandet,
Og løb til for svimmende at redde hende:
Men forgiæves: Hun var allerede sunken:
Og han fik intet uden hendes blodige Overkiøl,
som flød paa Vandet.
Hans Ord kan ikke være usande:
Kiolen er Zenobiæ, jeg har seet den.
Ti. Hielp! **han lehner sig til et Træ.**
Ze. (O Fristelse!)
Mi. Prins, tag Mod til Dig! ved slige Hændelser
er det
At Guderne prøve Helte.
Ti. Gaa fra mig!
Mi. I denne Tilstand
Skulde jeg gaa fra Dig?
Herre, hvad vilde man vel sige om mig?
Ti. Ak, gaa!

Mi. Da te parto: rispetto il commando;
Ma non posso pensar, che tremando;
All'affanno che provi nel cor.
parte.

SCENA SETTIMA.

Tiridate, e Zenobia in disparte.

Ti. Dunque è morta Zenobia? e tu respiri
Sventurato cor mio? mancò l'oggetto
Di qualunque opra mia. Or tutto il mondo
E'perduto per me. Nò, stelle ingrate,
Dal mio ben non sperate
Dividermi per sempre. Ad onta vostra
Ne'regni dell'obblio
M'unirà questo ferro all'idol mio. *snuda la spada.*

Ze. (Aimè!)

Ti. L'onda fatale
Deh non varcar, dolce mia fiamma: aspetta
Che Tiridate arrivi:
Ecco... *vuol ferirsi.*

Ze. Fermati! *trattenendolo.*

Ti. Oh Dei! *rivolgendosi.*

Ze. Fermati, e vivi. *gli toglie la spada.*

Ti. Zenobia, anima bella! *vuol seguirla.*

Ze. Guardati di seguirmi, io non son quella.
in atto di partire.

Ti. Come! e vuoi... *in atto de seguirla.*

Ze. Non seguirmi,
Principe, te ne priego.

Ti. Ma possibil non è!... *seguendola.*

Ze.

Mi. Jeg gaar: jeg adlyder:
Men jeg kan ikke uden skiælven-
de tænke paa
Den Sorg Du bær i Dit Hierte.
han gaar.

Syvende Scene.

Tiridate; og Zenobia afsides.

Ti. Saa er da Zenobia død?
Og jeg Ulyksalige, jeg lever endnu?
Alt hvad jeg har giort mig Umag for er borte.
Der er nu intet i Verden som kan fornøie mig.
Nei, grumme Skiæbne, tro ikke at du for altid
Skal skille mig fra min Elskede!
Denne Kaarde skal, til trods for dig, han trækker Kaarden.
I Forglemmelsens Rige forene mig med hende.
Ze. (Ak!)
Ti. Min søde Skat!
Lad dig ikke føre over de Stygiske Vande:
Bi, nu kommer Tiridate:
Her er . . . han vil støde til.
Ze. Holt inde! hun holder ham tilbage.
Ti. I Guder! i det han vender sig om.
Ze. Holt inde og lev! hun tar Kaarden fra ham.
Ti. Zenobia, søde Siæl! han vil følge hende.
Ze. Vogt Dig for at følge mig, det er ikke mig.
hun vil gaa bort.
Ti. Hvordan! og Du vil... han vil følge hende.
Ze. Prins! jeg beder,
Følg mig ikke!
Ti. Men det er ikke muligt... følgende efter hende.

Ze.

Ze. Reſta, o mi ſveno. *riſſoluta in atto di ferirſi.*

Ti. Eterni Dei! deh ... *arreſtandoſi.*

Ze. Se t'inoltri un paſſo,
Sù queſto ferro io m'abbandono, *in atto di ferirſi.*

Ti. Ah ferma.
M'allontano, ubbidiſco. Odi: ove vai?

Ze. Dove il deſtin mi porta.

Ti. Ah! Zenobia crudel!

Ze. Zenobia è morta.

Laſcia a queſt'alma, oh Dio,
D'intatta fede il vanto,
Queſto ti baſti in tanto,
Di più non ricercar. *parte.*

SCENA OTTAVA.

Tiridate ſolo.

Principeſſa, idol mio! ſentimi ... oh ſtelle,
Che far deggio? nè ſeguitarla ardiſco,
Nè trattenermi sò. Sì ſtrano è il caſo
Che parmi di ſognar. Come s'accorda
La tenerezza antica
Con quel rigor? m'odia Zenobia, o m'ama?
Se m'odia, a che mi ſalva?
Se m'ama, a che mi fugge? io d'ingannarmi
Quaſi dubiterei; ma quel ſembiante
Tanto impreſſo ò nell'alma ... e non potrebbe

Ef-

Ze. Bliv, eller jeg dræber mig. med Heftighed, holdende Kaarden for Brystet.
Ti. Store Guder! Ak ... han holder sig tilbage.
Ze. Nærmer Du dig et eneste Skrit,
Støder jeg mig denne Kaarde i Brystet. hun vil dræbe sig.
Ti. Ak, holt inde!
Jeg adlyder, jeg gaar bort. Hør: hvor gaar Du hen?
Ze. Hvor Skiæbnen forer mig.
Ti. O grumme Zenobia!
Ze. Zenobia er død.
Ak! lad mig beholde
En ubesmittet Troskabs Ros!
Dette være Dig nok;
Forlang ikke mere. hun gaar.

Ottende Scene.

Tiridate alene.

Prinsesse! min Skat! hor mig ... O Himmel!
Hvad skal jeg giore? Folge hende tor jeg ikke,
Og blive kan jeg ikke.
Denne Hændelse er saa sælsom, at den forekommer mig som en Drom.
Hvorledes stemmer denne Grumhed overeens med den Kiærlighed hun for havde for mig?
Hader Zenobia mig, eller elsker hun mig?
Dersom hun hader mig, hvi frelser hun mig da?
Dersom hun elsker mig, hvi skyer hun mig da?
Jeg vilde næsten tro jeg havde seet feil;
Men hendes Ansigt er saa dybt indprentet i mit Hierte ...

Dog

Esservi un'altra Ninfa
Simile a lei? Di sì bell'opra forse
S'invaghì, si compiacque;
E in due l'idea ne replicò natura.
Nò: begli occhi amorosi
Siete quei del mio ben. Voi sol potete
Quei tumulti ch'io sento
Risvegliarmi nel cor: non diè quest'alma
Tanto dominio in sù gli affetti suoi,
Care luci adorate, altro che a voi.

Palesar vorrei col pianto
I crudeli affanni miei,
Ma da voi, tiranni Dei,
Mi si niega il pianto ogn'ora
Chi mai vide un'alma ancora
Tormentata al par di me.

parte.

Fine dell'Atto Primo.

AT-

Dog! Kunde der ikke være en anden Nymfe som kunde ligne hende?
Maaske Naturen, forlibt i saa smuk en Skabning,
Til to Personer har meddeelt samme?
Nei! smukke, indtagende Dine
I ere min Kiæreste:
I alene formaa i mit Hierte at opvække
De Bevægelser jeg føler.
Til ingen uden eder,
Elskværdige Dine,
Gav denne Siæl saadant Herredømme over sine Lidenskaber.

Jeg vilde ved min Graad
Bekientgiøre mine Plager;
Men, tyranniske Guder!
I nægter mig endog at græde.
Hvem har vel nogen tid seet et Hierte
Saa plaget som mit?

Ende paa den første Act.

ATTO SECONDO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, e Mitrane.

Ti. Ma s'io ſteſſo la vidi,
S'io ſteſſo l'aſcoltai.
Mi. Prence, gli amanti
Sognano ad occhi aperti.
Penſa alla tua grandezza,
O mio Prence, per or. T'offron gli Armeni
Il vuoto ſoglio, e chiedono in mercede
Di Radamiſto il capo.
Ti. In ogni loco
Radamiſto ſi cerchi. Il traditore
Punir ſi dee: bramo a Zenobia offeſa
Offrire il reo.
Mi. Dunque ancor ſperi?
Ti. Ad una
Leggiadra paſtorella
Ne richieſi poc'anzi; Or or da lei
Ritornare vogl'io, ſpero di averne
Qualche lume miglior. Mitrane, intanto
Vanne pur alle tende,
Attendimi colà.
Mi. Pronto eſſeguiſco
Il cenno tuo, o Signor; ma, credi, è vana
La cura tua. Quella ſanguigna ſpoglia
Ch'io ſteſſo rimirai . . .

Ti

Anden Act.

Første Scene.

Tiridate, og Mitrane.

Ti. Men jeg har jo selv seet hende,
Jeg har jo selv talt med hende.

Mi. Elskere drømme med aabne Øine.
O min Prins, tænk for nærværende tid paa
Hvad Du skylder Din Stand:
Armenianerne tilbyde Dig
Den ledige Throne, og forlange til Vederlag
Radamisto's Hoved.

Ti. Man søge overalt efter Radamisto:
Den Forræder skal straffes:
Jeg længes efter at kunde fremstille
Denne Skyldige for den fortornede Zenobia.

Mi. Saa haaber Du da endnu?

Ti. Jeg spurgte nylig om hende
Hos en vakker Hyrdinde.
Til hende vil jeg nu gaa hen igien,
I Haab at faa mere Oplysning.
Gaa du kuns imidlertid til Leiren,
Og bi mig der.

Mi. Jeg skal strax adlyde Din Befaling;
Men, tro mig, Herre, Du gior Dig forgiæves Umag.
Den blodige Kiøel,
Som jeg selv har seet . . .

Ti. Crudel Mitrane,
Jo che ti feci mai? Deh la speranza
Non mi togliere almen.

Mi. Spesso la speme,
Principe, il sai, và con l'inganno insieme.
parte.

Ti. Ah pur troppo lo sò! ma questa solo,
Per render forse a un amator più pena,
Gli fà in pace soffrir la sua catena. *entra nella capanna.*

SCENA SECONDA.

Zenobia, ed Egle.

Ze. Vanne, cercalo, amica,
Guidalo a me. Conoscerai lo sposo
A' segni che ti diedi. In fin che torni
Me asconderà la tua capanna. Jo tremo
D'incontrarmi di nuovo
Con Tiridate.

Eg. Il tuo timor io scuso,
E degna ancor di scusa
Veramente è chi l'ama.

Ze. Ma il vedesti?

Eg. Poc'anzi in lui m'avenni, e mai non vidi
Più amabili sembianze.

Ze. Ah cara amica,
Non risvegliar con queste
Insidiose lodi

La

Ti. Grumme Mitrane!
Hvad har jeg vel giort Dig?
Ak! betag mig dog ikke mit Haab.
Mi. Haabet, Prins, Du veed det jo,
Er ofte bedragelig.
han gaar.
Ti. Ak, jeg veed det alt for vel! men det er dog Haabet alene, som,
Maaske for at plage en Elsker destomere,
Gior at han med Taalmodighed bærer sine Lænker.
han gaar ind i Egel's Hytte.

Anden Scene.

Zenobia, og Egle.

Ze. Gaa, Veninde, søg efter ham,
Før ham til mig.
Du kan kiende min Gemahl paa de Tegn jeg har sagt Dig:
Jeg vil skiule mig i Din Hytte til Du kommer tilbage.

Jeg skiælver for
Igien at møde Tiridate.
Eg. Jeg undskylder Din Frygt,
Og hvem som elsker ham
Fortiener i sandhed og at undskyldes.
Ze. Men har Du seet ham?
Eg. Jeg mødte ham for lidt siden;
Og aldrig saae jeg en smukkere Person.
Ze. Ak! kiære Veninde,
Opvæk ikke igien
Ved denne forførske Ros

La guerra nel mio cor. Odimi, a lui
Scopristi la mia sorte?

Eg. Il tuo divieto
Mi rammentai, nulla gli dissi.

Ze. Or vanne,
Torna a me col mio sposo, e cauta osserva,
Se Tiridate incontri,
La legge di tacer.

Eg. Volendo ancora
Tradirti non potrei:
Son muti a lui vicino i labbri miei.

A'negli occhi un tale incanto,
Che a quest'alma affatto è nuovo,
Che se accanto a lui mi trovo,
Non ardisco favellar. *parte.*

SCENA TERZA.

Zenobia; e Tiridate nella capanna.

Ze. Povero cor, t'intendo; or che siam soli
La libertà vorresti
Di poterti lagnar. Nò: le querele
Effetto son di debolezza. Ah voi,
Che inspirate a quest'alma
Tanta virtù, non l'esponete, o Numi,
Al secondo cimento.
A Tiridate innanzi

Ma

Mit Hiertes Uro!
Hor: Aabenbarede Du ham min Tilstand?

Æg. Jeg erindrede mig Dit Forbud,
Og sagde ham intet.

Ze. Gaa da,
Kom tilbage til mig med min Gemahl, og iagttag noie,

Om Du moder Tiridate,
Tausheds Lov.

Æg. Om jeg end vilde,
Kunde jeg dog ikke forraade Dig.
I hans Nærværelse kan jeg ikke sige et Ord.
Han har i sine Øine saadan en fortryllende Kraft,
Som er for mig ganske ny og ubekient,
At naar jeg er hos ham,
Har jeg ikke Dristighed til at tale.
hun gaar.

Tredie Scene.

Zenobia; og Tiridate i Ægle's Hytte.

Ze. Stakkels Hierte! Jeg forstaar dig:
Nu, da vi ere alene,
Vilde du have Frihed at beklage dig.
Nei! At beklage sig er en Skrobelighed.
Ak, I Guder! I som indskyde mig saa megen Dyd!

Sæt mig ikke anden gang
Paa saa farlig en Prove!
For mig aldrig meer

Mai più non mi guidate. Il ſuo dolore
Vacillar mi farebbe. Ah ſe tornaſſe
Quindi a paſſar! Fuggaſi il riſchio. A filo
Mi ſia queſta capanna. Aimè! che mai
Veggo! ... o il timor ch'ò nella mente impreſſo
Mi finge ... oh ſtelle! ... è Tiridate iſteſſo!

Ti. Senti: or mi fuggi in van; dovunque andrai
Al tuo fianco ſarò. *volendo ſeguirla.*

Ze. Ferma. Ti ſento.

Ti. Ah Zenobia, Zenobia!

Ze. (Ecco il cimento.)
Signor, giacchè m'aſtringi
Teco a reſtar, queſti momenti almeno
Non ſi ſpendano in van.

Ti. Dunque ti ſpiace ...

Ze. Sì, mi ſpiace eſſer teco. Odimi, e dammi
Prove di tua virtù.

Ti. Tremo.

Ze. I legami
De' reali imenei per man del Fato
Si compongono in Ciel. Da te per ſempre
Mi divide il deſtin. Piega la fronte
Al decreto fatal. Agli occhi miei
Non offrirti mai più. Non è tua colpa
La cagion che ne parte, o colpa mia:
Queſto ti baſti, e non cercar qual ſia.

Ti. Barbara! e puoi con tanta

Tran-

For Tiridate's Øine!
Hans Sorg vilde bringe mig til at vakle.
Ak! dersom han igien kom denne Vei! For at undgaa ham
Vil jeg søge min Tilflugt i denne Hytte.
Men hvad er det jeg seer! ! ... enten bedrager min Frygt mig eller og ...
O Himmel! det er Tiridate selv!

Ti. Hør: Nu flygter Du forgiæves for mig:
Hvor Du end og gaar hen skal jeg være ved Din Side. han vil følge hende.

Ze. Lad blive, jeg hører Dig.

Ti. Ak Zenobia, Zenobia!

Ze. (Nu gielder det om at være standhaftig!)
Herre, siden Du nøder mig til at blive hos Dig,
Saa lad os ikke spilde
Disse faa Øieblik.

Ti. Saa mishager det Dig da ...

Ze. Ja, det mishager mig at være hos Dig.
Hør mig og giv mig Prøver af Din Dyd.

Ti. Jeg skiælver.

Ze. Kongelige Personers Ægteskabs Forbindelser
Stiftes i Himlen
Ved Skiæbnens Haand.
Skiæbnen skiller mig for altid fra Dig:
Skik Dig i dens uryggelige Dom.
Fremstil Dig aldrig mere for mine Øine.
Hverken Du eller jeg er Aarsag til denne Skilsmisse:
Lad det være Dig nok: spørg ikke om videre.

Ti. Du Grumme! Med saa stor Koldsindighed kan Du tale saaledes?

Tranquillità parlar così? Non sai
Che'l mio ben, la mia pace,
La mia vita sei tu? che s'io ti perdo
Tutto manca per me? Ah eterni Dei!
Pria di soffrir un sì crudel tormento
Toglietemi la vita, io son contento.

Pur ch'io possa, oh Dio, mirarvi
Care luci del mio bene
Le più gravi acerbe pene
Vò contento ad incontrar;
E se un sguardo mi negate,
Se con me tiranne siete,
Frà momenti mi vedrete
Dal tormento, oh Dio, spirar.

parte.

Prima che termini l'aria comparisce Zopiro in lontano con seguaci, e s'arresta osservando in disparte.

SCENA QUARTA.

Zenobia sola.

Grazie, o Numi clementi, al fine io sono
Dall'incontro fatale,
Che tanto io già temei, libera, e sciolta.
Ma quanto a un grato cor costi tormento
L'esser crudele a un sì fedele amante
Voi lo sapete, o Dei!
Se lo provai in questo fiero istante. *parte.*

SCE-

Veed Du ikke, at Du er min Skat, min Verdens Deel;
At Livet alene for Din skyld, er mig kiært:
Og at, dersom jeg mister Dig, saa mister jeg alt.
Ak, store Guder! Lad mig heller døe
End friste
Saa stort et Vanheld!
Naar jeg ikkun kan beskue Eder,
I min Kiærestes deilige Øine,
Saa gaar jeg med Fornøielse
De største Gienvordigheder i møde.
Men dersom I nægter mig et Øiekast,
Dersom I viser Eder grumme imod mig,
Saa døer jeg strax
Af Græmmelse. Han gaar.

Førend Arien er til ende, kommer Zopiro med sit Følge og bliver staaende afsides.

Fierde Scene.

Zenobia alene.

Tak være Eder, o naadige Guder!!
Nu er jeg da endelig befriet for det uheldige Møde,
Som jeg saa meget frygtede for.
Men hvad Pine det er for et taknemmeligt Hierte
At vise sig ubarmhiertigt imod saa tro en Elsker,
Det veed I, o Guder,
At jeg i dette grumme Øieblik har provet. Hun gaar.

Fem-

SCENA QUINTA.

Zopiro, e seguaci.

Zo. Zenobia insieme, e Tiridate! E come
Ella in vita tornò! Perchè da lui
Si divide piangendo? Ah, l'ama ancora.
Che barbara, che nuova
Specie di gelosia:
Aver rivale, e non saper qual sia!
Da lungi a questa volta
Radamisto già vien. Frà quelle piante
Celatevi, o compagni. Jo vuò, se posso,
si nascondono i seguaci.
Irritargli frà lor, ridurre entrambi
A distruggersi insieme, e'l premio intanto
Rapir di sue contese. Eccolo. All'opra.

SCENA SESTA.

Radamisto, e detto.

Zo. Dove, Principe, dove
T'aggiri mai? Così m'attendi?

Ra. Ah vieni,
De'miei prosperi eventi
Vieni a goder. La mia Zenobia ...

Zo. E' in vita,
Lo sò.

Ra. Lo sai?

Zo. Così mi fosse ignoto!

Ra. Ma la cagion?

Zo.

Femte Scene.

Zopiro, og hans Følge.

Zo. Zenobia og Tiridate tilsammen!
Hvordan er hun kommen til live igien!
Hvorfor gaar hun grædendes fra ham?
Ak! hun elsker ham endnu.
Hvilken grusom, hvilken ny slags Jalousie:
At have en Medbeiler, og ikke vide hvem det er!
Men der kommer Radamisto langt borte, og gaar herhid:
Skiuler eder, kiære Staldbrødre, imellem disse Træer! hans Følge skiuler sig.
Jeg vil, om jeg kan, ophidse dem imodhverandre,
Bringe dem til, den ene at ødelegge den anden,
Og imidlertid bortsnappe den Priis de strider om.
Der er han: Jeg vil strax begynde:

Siette Scene.

Radamisto og Zopiro.

Zo. Min Prins, hvor gaar Du hen?
Bier Du mig saaledes?
Ra. Ak! kom,
Kom og glæd dig over min Lykke!
Min Zenobia...
Zo. Lever,
Det veed jeg.
Ra. Veed Du det?
Zo. Gid jeg vidste det ikke!
Ra. Men hvorfor?

Zo. Che giova
Affliggerti, Signor?

Ra. Parla: m'affliggi
Più col tacer.

Zo. Dunque ubbidisco. Jo vidi
Quì col suo Tiridate
La tua sposa infedel. Parlar d'amore
Gli udii celato.

Ra. Eterni Dei, che sento!

Zo. Signor, già tu ben sai,
Ch'ella amò Tiridate, e che di lei
Ebbe il cor pria di te, fino ch'ei viva,
Signor, l'avrà.

Ra. L'avrà per poco. Jo volo
A trafiggergli il sen. Il mio furore
Non soffre indugi.

Zo. Ascolta. Un finto messo
A nome di Zenobia in loco ascoso
Farò che il tragga.

Ra. E s'ei diffida? Almeno
D'uopo sarebbe accreditar l'invito
Con qualche segno. Ah taci: eccolo, prendi
Quest'anel di Zenobia, a lei partendo
Il donò Tiridate; và ...

Zo. Della trama
A me lascia il governo.

Ra. Ricordati ch'ò in sen tutto l'inferno.

In

Zo. Herre,
Hvad nytter det at gisre Dig bekymret?
Ra. Tal:
Du gior mig mere bekymret ved at tie.
Zo. Jeg adlyder Dig da!
Her paa dette Stæd saae jeg
Din troløse Gemahlinde med sin Tiridate.
Useet af dem hørte jeg dem tale om Kiærlighed.
Ra. Store Guder, hvad hører jeg!
Zo. Du veed jo, Herre,
At hun elskede Tiridate:
At han havde hendes Hierte forend Du.
Saa længe han lever beholder han det vist ogsaa.
Ra. Han skal kuns beholde det kort:
I dette Øieblik vil jeg hen at igiennembore hans Hierte:
Min Forbittrelse taaler ingen Ophold.
Zo. Hør jeg skal
Ved et opdigtet Budskab fra Zenobia
Faa ham hen paa et eenligt Stæd.
Ra Men om han fatter Mistanke?
Det er nødvendigt, at man i det mindste ved noget Tegn
Gir dette Budskab Sandheds Skin: Men ti! her er et:
Der har Du en af Zenobiæ Ringe,
Det er den som Tiridate gav hende da han reiste bort. Gaa...
Zo. Overlad kuns til mig
At udføre dette Anslag.
Ra. Erindre dig, at jeg føler et Helvede i mit Bryst.

Med

In braccio al mio furore
Lasciami, parti, e pensa
Che dalle furie il core
Mi sento lacerar.
Ah, del mio sen l'affanno
Potessi almen spiegar!
Quest'alma tormentata
Nò di dolor non geme,
Sol per vendetta freme,
Altro non sà bramar.
Ah che più fier tormento
Nò, non si può provar. *parte.*

SCENA SETTIMA.

Zopiro, e Zenobia.

Zo. Oh che illustre vittoria! I miei nemici
Per me combatteranno, ed io tranquillo
Zenobia acquisterò. Ma chi mai veggo!
Chi giunge ... oh fausti Dei! Miei fidi, udite!
escono i seguaci.
Quella è Zenobia, io la consegno a voi;
Con forza, o con inganno, allor ch'io parto
Conducetela a me. Ambo i rivali *si ritirano.*
Morranno è ver; ma l'odio mio frà loro
Determinar non posso.

Una

Overlad mig kuns til min Forbittrelse,
Gaa, betænk
At jeg føler
Furierne at sønderrive mit Hierte.
Ak! kunde jeg end da
Forklare min Plage!
Min beængstede Siæl
Sukker ikke af Smerte:
Nei: efter Hævn fnyser den,
Og andet ønsker den ikke.
Ak! grueligere Pine
Er ikke til. han gaar.

Syvende Scene.

Zopiro; derefter Zenobia.

Zo. O hvilken herlig Seier!
Mine Fiender selv skal stride for mig,
Og jeg ganske rolig vinde Zenobia. Men hvem er det jeg seer!
Hvem er det der kommer . . . O gunstige Guder! Hor: mine Staldbrødre!
hans Følge kommer frem.
Det er Zenobia: I skal soare mig til hende;
Naar jeg er gaaet herfra, saa bring mig hende
Med Magt, eller ved List. hans Følge skiuler sig igien.
Begge mine Medbeilere skal døe, det er sant,
Men jeg veed ikke hvilken af Dem jeg meest skal hade.

Una menzogna ò in mente
Che l'istessa Zenobia a dirmi il vero
Costringerà.

Ze. Che veggo!
Tu in Armenia, o Zopiro!

Zo. Ah Principessa,
Giungi opportuna. Un tuo consiglio io bramo,
Anzi un comando tuo.

Ze. Del mio consorte
Or vado in traccia.

Zo. Il perderlo dipende
O il trovarlo da te.

Ze. Che?

Zo. Senti. Jo deggio
Inevitabilmente o a Radamisto
Dar morte, o a Tiridate.

Ze. Numi, e tu prendi
Si scellerato impiego, ed inumano?

Zo. Il comando e sovrano, e a me la vita
Costeria trasgredito.

Ze. Odimi. Oh Numi!

Zo. A me non è permesso
Più rimaner, decidi, o parto.

Ze. Aspetta
Solo un istante. Ah tu potresti ...

Zo. Il tempo
Perdiamo inutilmente. O l'uno, o l'altro
Deve perir.

Ze. Dunque perisca ... (Oh Dio!)
Dunque salvami ...

Zo. Chi?

Ze. Salvami entrambi,

Jeg har i sinde ved en Opdigtelse
At nøde Zenobia selv
Til at sige mig Sandhed.

Ze. Hvad seer jeg!
Du i Armenien, Zopiro!

Zo. Ah Prinsesse, Du kommer ret beleiligt.
Jeg ønsker mig et Raad af Dig
Eller rettere sagt en Befaling.

Ze. Jeg gaar nu og søger
Efter min Gemahl.

Zo. At miste ham, eller at finde ham
Beroer paa Dig.

Ze. Hvad?

Zo. Hør:
Jeg skal uundgaaelig dræbe
Enten Radamisto, eller Tiridate.

Ze. I Guder! og Du paatager Dig
En saa skammelig og umenneskelig Forretning?

Zo. Det er en Kongelig Befaling,
Og det vil koste mit Liv om den bliver overtraad.

Ze. Hør mig: O Guder!

Zo. Det er mig ikke tilladt at bie længer:
Beslut, eller jeg gaar.

Ze. Bi et eneste Øieblik.
Ak! Du kunde . . .

Zo. Vi driver Tiden unyttig bort.
En af dem
Skal døe.

Ze. Saa døe da . . . (O Himmel!)
Saa frels mig da . . .

Zo. Hvem?

Ze. Frels mig dem begge,

Se pur vuoi ch'io ti debba il mio ripoſo:
E ſe entrambi non puoi, ſalva il mio ſpoſo.

Zo. (Ah Radamiſto adora!) E vuoi la morte
D'un sì fido amatore?

Ze. Salva il mio ſpoſo, e non mi dir chi muore.

Zo. Salvo tu vuoi lo ſpoſo:
Salvo lo ſpoſo avrai.
Laſcia del tuo ripoſo,
Laſcia la cura a me.
I dubii tuoi perdono.
Tutto il mio cor non ſai.
Ti ſpiegherà chi ſono
Quel ch'io farò per te. *parte.*

SCENA OTTAVA.

Zenobia ſola.

E vivi, e ſpiri, e pronunciar poteſti,
Donna crudel, sì barbaro decreto
Senza morir! Ne mi ſcoppiaſti in ſeno
Ingratiſſimo cor! Dunque ... che dici,
Folle Zenobia? Il tuo dover compiſti
E ti lagni, e ne piangi! Ah queſto pianto
Scema prezzo al trionfo. E'ver; ma intanto
Muor Tiridate, io lo condanno, e forſe

Om Du vil at jeg skal have Dig at takke for min Rolighed:
Og kan Du ei dem begge, frels da min Gemahl.

Zo. (Ha! hun er indtaget af Radamisto.)
Og Du vil at en saa tro Elsker skal døe?

Ze. Frels min Gemahl, og sig mig ikke hvem der døer.

Zo. Du vil have Din Gemahl frelst:
Din Gemahl skal blive frelst.
Forlad Dig kuns paa mig,
Jeg skal have Omsorg for Din Rolighed.
Jeg undskylder Din Tvivlraadighed.
Du kiender mig ikke ret.
Det som jeg agter at giøre for Dig,
Skal forklare Dig hvem jeg er.
han gaar.

Ottende Scene.

Zenobia alene.

Grumme Fruentimmer! Du lever endnu?
Du seer endnu Dagens Lys efter at have afsagt saa barbarisk en Dom?
Og du brast ikke i stykker derved, utaknemmelige Hierte!
Saa . . . men hvad siger du, afsindige Zenobia?
Du har giort hvad du burde, og du beklager dig, og du græder derover!
Ak, denne Grgad betager min Triumpf sin Glands!
Ja, det er sant, men imidlertid døer Tiridate,
Og jeg er den som fordommer ham; maaske han i dette Øieblik kaldende mig ved Navn . . .

Or chiamandomi a nome ... Ah Dei clementi,
Difendetelo voi! Ah forſe adeſſo
Il tiranno crudel gli paſſa il core.
Deh ferma, o traditore,
Riſparmia quella vita! Oh Dio, che veggo!
Ah qual ignudo ſpettro
A funeſtarmi il ciglio or quì s'avanza!
E'queſto Tiridate. Eterni Dei!
Pretendete da me troppa coſtanza.

Ombra che pallida
Fai quì ſoggiorno,
Larva che ſqvallida
Mi giri intorno,
Perchè mi chiami?
Che vuoi da me?
Se brami calma,
Ombra fedele,
Se pace brami
Da un'infelice:
Ah che in queſt'alma
Pace non v'è. *parte ſeguita da i ſeguaci non oſſervati.*

SCENA NONA.

Boſco.

Radamiſto ſolo.

Nò che incerto così viver non poſſo.
A chi creder degg'io? Zopiro afferma

Che

Naadige Guder, tager ham i Beskyttelse!
Ak! maaske den grumme Tyran
I dette Øieblik igiennemborer hans Hierte:
Holtinde, Forræder, skaan dette Liv!
Men, o Himmel! hvad er det jeg seer!
Ak! hvis Gienfærd er det som nærmer sig
Og indjager mig en dødelig Skræk!
Det er Tiridate's. Store Guder!
I forlanger for megen Standhaftighed af mig.

Blege Skygge,
Som her opholder dig,
Skrækkelige Gienganger
Som svæver omkring mig,
Hvorfor kalder du paa mig?
Hvad vil du mig?
Søger du Hvile,
Tro Skygge,
Søger du Fred
Hos en ulykkalig:
Ak! hos mig
Er ei Fred. hun gaar efterfulgt af Zopiro's Følge som hun ikke seer.

Niende Scene.

En Skov.

Radamisto alene.

Nei! jeg kan ikke leve i denne Uvished:
Hvem skal jeg tro? Zopiro siger: at Zenobia er mig utro;

Che Zenobia è infedele. Egle ſoſtiene
Che ſon vani i ſoſpetti ond'io deliro.
Giuſti Dei! chi m'inganna? Egle, o Zopiro?
Ti ſento, oh Dio, ti ſento
Geloſia del mio cor, furia tiranna,
Tu mi vai replicando: Egle t'inganna.
Sei troppo moleſto
Tiranno ſoſpetto,
Geloſo timor.
E'ver ti deteſto
Ma ſento che in petto
Tormenti il mio cor.
Ah baſta, tacete, ſoſpetti, e laſciate
Al miſero core, la pace goder.

mentre Radamiſto è per partire ſente la voce di Zenobia, s'arreſta, e ſi rivolge.

Ze. Ma dove andiam? *di dentro.*

Ra. Qual voce udii! la ſpoſa
Giurerei che parlò. Vien quindì il ſuono:
Cerchiſi. Oh ſorte alle mie brame arridi!

nell'entrar Radamiſto per la parte donde aſcoltò la voce, eſcono poco lontano non veduti da lui.

SCE-

Egle: at den Mistanke som gior mig rasende er ugrundet.

Retfærdige Guder! hvem bedrager mig:
Egle, eller Zopiro?
Ak, Mistænkelighed, du mit Hiertes Plage!
Jeg hor dig, jeg hor din Røst:
Du svarer mig bestandig: Egle bedrager dig.

Du er alt for besværlig,
Tyranniske Mistanke,
Grumme Frygt!
Jeg har Afsky for dig, det er sant,
Men jeg føler
At du plager mit Hierte.
Ak, lad det være nok, ti dog, o fæle Mistanke,
Og lad mit elendige Hierte nyde Rolighed.

i det Radamisto vil gaa bort, hører hun Zenobiæ Røst, vender sig om og bliver staaende.

Ze. Men hvor gaar vi hen? inden for.
Ra. Hvad var det for en Røst jeg horte!
Jeg vilde svære paa det var min Gemahlinde sout talte.
Lyden kommer herfra: jeg vil søge den. Skiæbne, sol mine Ønsker!

i det Radamisto gaar ind ved den Side fra hvilken han hørte Røsten, komme Zenobia og Zopiro lidet derfra ud, uden at blive seet af ham.

SCENA DECIMA.

Zenobia, e Zopiro, e poi Radamisto.

Ze. E non posso saper dove mi guidi? *arrestandosi sospettosa.*

Zo. Sieguimi, non temer.

Ra. (Eccola. E'seco
Zopiro. Udiam s'egli è fedel.) *resta in disparte.*

Zo. Che fai?
Vieni: al tuo sposo io ti conduco.

Ze. E quando,
Zopiro, il trovarem?

Zo. Pur l'ai presente.

Ze. Jo l'ò presente? oh Dio!
Come? Dov'è?

Zo. Lo sposo tuo son'io.

Ra. (Ah traditor ... ma nò ... prima bisogna
Tutta scoprir la frode.) *vuol snudar la spada, e si pente.*

Ze. E tu di Radamisto alla consorte
Osi parlar così?

Zo. Di Radamisto
Alla vedova io parlo.

Ze. Oh sventurato,
Oh tradito mio sposo!

Zo. In van lo chiami:
Frà gl'estinti ei dimora.

Ra. Menti. Per tuo castigo ei vive ancora.

Zo. Son tradito! *palesandosi.*

Tiende Scene.

Zenobia, og Zopiro; derefter Radamisto.

Ze. Kan jeg ikke faa at vide hvor Du forer mig hen?
hun bliver staaende, udvisende nogen Mistanke.

Zo. Folg mig kuns, frygt ikke!

Ra. (Der er hun. Zopiro er med hende.
Nu vil vi høre om han er mig tro.) han bliver staaende afsides.

Zo. Hvad gior Du?
Kom; jeg forer Dig til Din Gemahl.

Ze. Men Zopiro,
Naar skal vi finde ham?

Zo. Han staar for Dine Øine.

Ze. For mine Øine? O Himmel!
Hvordan? Hvor er jeg?

Zo. Jeg er Din Gemahl.

Ra. (Ha! Forræder! . . . men nei . . .
Jeg vil først opdage hele Sammenhængen.) han vil trække Kaarden men betænker sig.

Ze. Og til Radamisto's Gemahlinde
Tor Du vove at tale saaledes?

Zo. Jeg taler
Til Radamisto's Enke:

Ze. O min Ulykkalige,
O min forraadte Gemahl!

Zo. Du kalder forgiæves paa ham:
Han er død.

Ra. Nei: han lever endnu til din Ulykke. han gir sig tilkiende.

Zo. Jeg er forraad!

Ze. Ah consorte!

Ra. Indegno, infido,
Così ... *snuda la spada e vuol assalir Zopiro.*

Zo. T'arresta, o che Zenobia uccido. *impugnando con la destra uno stile in atto di ferirla, e tenendola con la sinistra.*

Ra. Che fai? *fermandosi.*

Ze. Misera me!

Ra. Non sò frenarmi,
Il furor mi trasporta.
Empio ... *in atto di ferire.*

Zo. Se muovi il piè, Zenobia è morta.

Ra. Ah fiera, ah mostro, ah delle furie istesse
Furia peggior! Da quell'infame petto
Voglio svellerti ... *avvanzandosi.*

Zo. Osserva. *in atto di ferire.*

Ze. Amato sposo,
Salva la gloria mia!

Ra. Sì ... cadi ormai ... *volendo assalir Zopiro.*

Zo. E tu mori. *in atto di ferire Zenobia.*

Ra. Odi, aspetta, *s'arresta.*

SCENA UNDECIMA.

Tiridate, e detti.

Ti. Empio, che fai? *trattenendo Zopiro.*

Zo. Oimè.

Ti. Cedimi il ferro! *procura levargli lo stile.*

Zo.

Ze. Ak, min Gemahl!
Ra. Du Troløse, Du Forræder!
Saaledes . . . han trækker Kaarden og vil anfalde Zopiro.
Zo. Holt inde, eller jeg dræber Zenobia! han holder hende med den venstre Haand, trækker med den høire en Dolk, og truer at vil dræbe hende.
Ra. Hvad gior Du? han holder sig tilbage.
Ze. Jeg Ulykkalige!
Ra. Jeg er saa forbittret
At jeg ikke kan styre mig.
Barbar . . . han vil anfalde Zopiro.
Zo. Dersom Du gaaer et Skrit frem, saa er Zenobia dødsens.
Ra. Ha! Umenneske! Uhyre!
Afskyeligere end Furierne selv!
Af dit ondskabsfulde Bryst vil jeg rive . . . han nærmer sig.
Zo. Giv agt! han truer at støde til.
Ze. Elskede Gemahl,
Red min Ære!
Ra. Ja . . . nu skal Du falde for min Haand . . . han vil angribe Zopiro.
Zo. Og Du døe for min. han truer at dræbe Zenobia.
Ra. Hør, holt inde! han holder sig tilbage.

Ellevte Scene.

Tiridate, og de forige.

Ti. Barbar! hvad gior Du? han hindrer Zopiro.
Zo. Ha!
Ti. Giv mig den Dolk! han vil tage Dolken fra ham.

Zo. Ah ſon perduto! *laſcia lo ſtile, e fugge.*

Ra. Perfido, in van mi fuggi. *ſeguendolo furioſo.*

SCENA DUODECIMA.

Zenobia, e Tiridate.

Ze. Ove t'affretti,
Signor? fermati! *ſeguendo Radamiſto.*

Ti. Ingrata!
Già t'involi da me?

Ze. Principe, oh Dio!
Ti pregai d'evitarmi.

Ti. Ah qual'arcano
Mi ſi naſconde? Ubbidirò, ma dimmi
Perchè mi fuggi almen?

Ze. Principe, addio! *in atto di partire, e con paſſione.*

Ti. Ma ſpiegami ...

Ze. Non poſſo.

Ti. Aſcoltami ...

Ze. Non deggio.

Ti. Odiarmi tanto!
Fuggir da gl'occhi miei!

Ze. Ah Signor! ſe t'odiaſſi, io reſterei.
Temo la tua preſenza; ella è nemica
Del mio dover. La mia ragione è forte,
Ma il tuo merito è grande. Ei baſta almeno
A lacerarmi il core,
Se non baſta a ſedurlo. Oh Dio! riſpetta

Zo. Ak! det er ude med mig! han slipper Dolken og løber.

Ra. Troløse, tænk ikke at undløbe mig! han løber forbittret efter ham.

Tolvte Scene.

Zenobia og Tiridate.

Ze. Herre, hvor løber Du hen?
Bliv! hun følger efter Radamisto.

Ti. Utaknemmelige!
Du haster allerede fra mig?

Ze. Ak! Prins,
Jeg bad Dig at fly mig.

Ti. Hvad Hemmelighed er det man skiuler for mig?
Jeg skal adlyde Dig:
Men siig mig i det mindste, hvorfor flyer Du mig?

Ze. Farvel, Prins! kiærligen i det hun vil gaa.

Ti. Men forklar mig . . .

Ze. Jeg kan ikke.

Ti. Hør mig . . .

Ze. Jeg bør ikke.

Ti. Hade mig i saa høi en Grad!
Flygte for mig!

Ze. Ak Herre! dersom jeg hadede Dig, saa vilde jeg blive.
Jeg frygter for Din Nærværelse,
Den er farlig for mig.
Jeg kiender mine Pligter, men jeg seer og Dins Fortieneſter,
Store nok, til i det mindste at sønderrive,
Om ikke til at forføre mit Hierte.

Ak!

La mia, la tua virtù. Sì: te ne priego
Per tutto ciò ch'ai di più caro in terra,
O di più ſacro in Ciel: per queſto pianto
Che mi ſforzi a verſár, laſciami, fuggi,
Evitami, Signor!

Ti. E non deggio
Rivederti mai più?

Ze. Nò, ſe la pace,
Nò, ſe la gloria mia, Prence, t'è cara.

Ti. Oh barbara ſentenza! oh legge amara!

Ze. Và: ti conſola, addio!
E da me lungi almeno
Vivi più lieti i dì!

Ti. Come, Tiranna! oh Dio!
Strappami il cor dal ſeno,
Ma non parlar così!

Ze. L'alma gelar mi ſentó.

Ti. Sento mancarmi il cor.

a 2. (Oh che fatal momento!
(Che ſfortunato amor!

Fine dell' Atto Secondo.

AR-

Ak! tænk paa min, tænk paa Din Dyd. Ja,
Herre, jeg beder Dig
For alt hvad Dig er kiæreſt paa Jorden,
Og helligſt i Himmelen:
For diſſe Taarers ſkyld, ſom Du preſſer af mine Øine:
Gaa, forlad, ſky mig!

Ti. Men ſkal jeg aldrig
See Dig mere?

Je. Nei, Prins, ſaafremt min Roligheb,
Saafremt min Ære er Dig kiær.

Ti. O grumme Dom! o haarde Lov!

Je. Gaa: giv Dig tilfreds: Farvel!
Tilbring langt fra mig
Dine Dage i Glæde og Fornøielſe!

Ti. Hvordan, Du Grumme! O Himmel!
Riv mig mit Hierte af mit Bryſt:
Men tal ikke ſaaledes!

Je. Mit Blod isner i mig!

Ti. Mit Hierte briſter!
(O et gruſomt Øieblik!

a 2. (O en ulykſalig Kiærlighed!

Ende paa den anden Act.

ATTO TERZO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, poi Mitrane.

Ti. Non intendo Zenobia, e non intendo
Ormai quasi me stesso. Ella mi scaccia
E il perchè non vuol dir! Suona in que'labbri,
In quelle ciglia un non sò che risplende,
Che rigetta ogni accusa, e lei difende.

Mi. Signor, liete novelle: è Radamisto
Tuo prigionier.

Ti. Dove il giungesti?

Mi. Apresso
A un guerrier fuggitivo entrò l'audace
Fin dentro alle tue tende. Incontro a mille
In vano opposte spade
Dell'orrenda ira sua cercò l'oggetto:
Lo vide, il giunse, e gli trafisse il petto.

Ti. Un di que'due che or ora
Quì rimirai l'empio sarà.

SCE-

Tredie Act.

Første Scene.

Tiridate; siden Mitrane.

Ti. Jeg begriber ikke hvorledes det er med Zenobia;
Og næsten ikke heller hvordan det er med mig selv:
Hun forbyder mig at see sig, og vil ikke sige hvorfor.
Der er noget i hendes Tale, der er noget i hendes Øine, jeg veed ikke selv hvad,
Som forsvarer hende og gior alle Formodninger til intet.

Mi. Herre, gode Tidender:
Radamisto er Din Fange.

Ti. Hvor fik Du ham?

Mi. Den forvovne forfulgte
Lige ind i Din Leir
En Krigsmand som flygtede for ham:
Igiennem Tusinde forgiæves imodsatte Kaarder
Søgte han sin rasende Vredes Gienstand:
Han saae ham, naaede ham, og igiennemborede hans Hierte.

Ti. Den Dumdristige! det er nok en af de To
Som jeg nu nylig her saae.

SCENA SECONDA.

Egle, prima non veduta, e detti.

Mi. La vita
Di Radamisto ecco in tua man.

Eg. (Che sento!)

Mi. Punisci il traditor.

Ti. Sì andiam. *vuol partire.*

Eg. T'arresta,
Prence, ove corri? Incrudelir non dei
Contro quell'infelice.

Ti. E te chi muove
D'un perfido in difesa?

Eg. Jo non lo credo,
Signor, sì reo. Pensaci meglio. A tutto
Prestar fè non bisogna: e co'nemici
Più bella è la pietà.

Ti. Le proprie offese
Posso obbliar; ma di Zenobia i torti
Perdonargli non posso.

Eg. Credi, non parlo in van. S'ami Zenobia,
Radamisto rispetta: il troppo zelo
T'espone a un grande errore:
Tu vuoi servirla; e le trafiggi il core.

Ti. Ma perchè? L'ama forse?

Ah

Anden Scene.

Egle, som i Begyndelsen ikke bliver seet;
og de forige.

Mi. Radamisto's Liv
Er nu i Dine Hænder.
Eg. (Hvad hører jeg!)
Mi. Straf den Forræder.
Ti. Ja, lad os gaa. han vil gaa.
Eg. Bi,
Prins, hvor gaar Du hen?
Viis Dig ikke saa grum imod denne Ulykkalige!
Ti. Og hvad bevæger Dig til
At tage en Forræder i forsvar?
Eg. Herre, jeg har ikke de Tanker om ham som Du.
Betænk det bedre; Man skal ikke tro alting:
Medlidenhed er aldrig rosværdigere
End naar den bliver viist imod Fiender.
Ti. Hvad han har giort imod mig
Kan jeg forglemme; Men det han har giort imod Zenobia
Kan jeg ikke tilgive ham.
Eg. Tro mig, det jeg vil sige Dig er af Betydenhed:
Elsker Du Zenobia, saa hav Høiagtelse for Radamisto.
Din Nidkiærhed kunde foraarsage en stor Feiltagelse:
Du vil bevise hende en Tieneste, og Du dræber hende.
Ti. Men hvorfor? Elsker hun ham maaske?

Ah per pietà paleſa,
Paſtorella gentil, ciò che ne ſai.

Eg. Altro dir non poſſ'io. Già diſſi aſſai.

Ti. Oimè! qual fredda mano
Mi ſi aggrava ſul cor! che tormentoſo
Dubbio è mai queſto! Jo non ò più ripoſo:
Si ſoffre una tiranna,
Lo sò per prova anch'io:
Ma un'infedele, oh Dio!
Nò, non ſi può ſoffrir.

SCENA TERZA.

Egle, e Mitrane.

Eg. Povero Prence! oh quanta
Pietà ſento di lui! Qual pena io provo
Nel vederlo penar! Quel dolce aſpetto,
Quel girar di pupille,
Quel ſoave parlar, del ſuo tormento
Chiama a parte ogni cor.

Mi. Aſſai pietoſa,

Ak smukke Hyrdinde!
Aabenbar, for Himlens skyld, hvad Du veed derom!

Eg. Mere kan jeg ikke sige: Jeg har allerede sagt nok.

Ti. Ak, hvor beklemt er ikke mit Hierte!
Hvilken piinagtig Uvished!
Jeg har ingen Ro mere.

Jeg veed af Erfaring at man kan udstaa
At den man elsker viser sig haard og ubevægelig;
Men at hun bliver utro o, Himmel!
Nei, det kan man ikke udstaa.

han gaar.

Tredie Scene.

Egle og Mirrane.

Eg. Stakkels Prins! hvor stor Medlidenhed har jeg ikke med ham!
Hvad Plage er det ikke for mig, at see ham plages!

Hans yndige Ansigt,
Hans milde Diekast,
Hans venlige Tale,
Noder enhver til at tage Deel i hans Sorg.

Mi. Egle, Du synes mig meget medlidende.

Egle, mi ſembri. Ei di pietade è degno;
Ma la pietà che moſtri, eccede il ſegno.

Paſtorella, io giurerei
O che avvampi, o manca poco;
Ai negli occhi un certo foco,
Che non ſpira crudeltà.
Forſe amante ancor non ſei,
Ma d'amor non ſei nemica:
Che d'amor, benchè pudica,
Meſſaggera è la pietà. *parte.*

SCENA QUARTA.

Egle ſola.

E'ver quella ch'io ſento
Parmi più che pietà. Ma che pretendi
Egle infelice? A troppo eccelſo oggetto
Sollevi i tuoi penſieri: alle capanne
Il Ciel ti deſtinò. La fiamma eſtingui
Di sì ſplendide faci;
E ſe a tanto non giungi, ardi, ma taci. *parte.*

SCE-

Han er Medlidenhed værd;
Men Du driver den forvidt.

Hyrdinde, jeg vilde sværge paa
At enten elsker Du, eller der feiler
kuns lidt deri:
Du har i Dine Øine en vis Ild,
Som ikke er Tegn til Grumhed.
Forlibt er Du maaske endnu ikke:
Men af Kiærlighed er Du dog ingen
Fiende:
Thi for Kiærlighed er Medliden-
hed
Et vist, omendskiønt bluferdigt,
Forvarsel. han gaar.

Fierde Scene.

Egle alene.

Det er sant, det som jeg foler synes mig mere end Medli-
denhed.

Men hvad tænker du ulykkalige Egle?
Den Person du gior dig Tanker om
Er alt for høit over din Stand:
Til at boe i en Hyrde-Hytte er du af Himlen bestemt.
Udrød denne Kiærlighed af dit Bryst;
Og kan du ikke det, saa elsk, men ti. hun gaar.

SCENA QUINTA.

Deliziosa de' Rèd' Armenia, abitata da Tiridate.

Tiridate con seguito di nobili, e soldati; e Mitrane.

Mi. Pur troppo è ver, pur troppo
D'Egle i detti intendesti. E'Radamisto
Di Zenobia l'amor.

Ti. E pur, Mitrane,
Non sò crederlo ancora.

Mi. A lei frà poco
Lo crederai. Del prigionier la vita
A dimandarti ella verrà.

Ti. Che ardisca
D'insultarmi a tal segno? Ah non potrei
Più soffrirne l'aspetto.

Mi. Eccola.

Ti. Oh Dei.

Se da lei non m'allontano,
Se l'ingrata io più rimiro,
Pace mai avrà il mio cor. *parte col suo seguito.*

SCENA SESTA.

Mitrane, e Zenobia, indi Tiridate con suo seguito.

Ze. E dove mai, Mitrane,
Tiridate, si trova?

Mi.

Femte Scene.

Et Kongerne i Armenien tilhorende pragtigt Stæd, beboet af Tiridate.

Tiridate med Følge af Adelsmænd og Soldater; og Mitrane.

Mi. Det er alt for sant:
Du har rigtig nok forstaaet hvad Egle vilde sige:
Zenobia elsker Radamisto.

Ti. Og dog alligevel, Mitrane,
Kan jeg ikke tro det endnu.

Mi. Hun vil inden kort Tid
Selv bringe Dig til at tro det:
Hun kommer herhid for at bede Dig om den Fangnes Liv.

Ti. Mon hun torde vove
At forhaane mig i saa høi en Grad?
Jeg er ikke mere i stand til at see hende for mine Øine.

Mi. Der er hun.

Ti. O, I Guder!
Dersom jeg ikke skyer hende:
Dersom jeg seer denne Utaknemmelige mere:
Faar mit Hierte aldrig Ro. han gaar bort med sit Følge.

Siette Scene.

Mitrane, og Zenobia; derefter Tiridate, med sit Følge.

Ze. Mitrane!
Hvor er Tiridate?

Mi.

Mi. In queſto punto,
Principeſſa gentil, da queſto loco
Si partì, mi laſciò, e affatto ignoro
Dove rivolti egli abbia i paſſi ſuoi.

Ze. Ah fate, oh Dei,
Ch'io poſſa rintracciarlo! *in atto di partire.*

Mi. E che vorreſti?

Ze. A prò di Radamiſto
Favellar gli vorrei. Vorrei la face
Dell'ira ſua placar. Vorrei ... ma appunto
Ecco quì che ſen riede. Oh fauſta ſorte!
Principe ... *andandogli incontro.*

Ti. Il grande arcano,
Lode al Ciel, ſi ſcoperſe. Alfin paleſe
E'pur de'torti miei
La ſublime cagion.

Ze. Signor ...

Ti. Tiranna!
Barbara! Menzognera! Il premio è queſto
Del tenero amor mio? Così tradirmi?
E per chi, giuſti Dei! Per chi d'un padre
Ti privò fraudolento, e poi ...

Ze. T'inganni:
Mentì la fama.

Mi. E'ver: da Farasmane *a Tiridate.*
Il colpo venne, e lo conferma un foglio
Vergato di ſua mano.
Il perfido Zopire

Mo-

Mi. Prinsesse, i dette Øieblik
Forlod han mig, og gik herfra;
Og jeg veed ikke
Hvor han er gaaet hen.

Ze. Ø! Guder!
Gid jeg dog maatte finde ham! hun vil gaa.

Mi. Og hvad vilde Du?

Ze. Jeg vilde tale til ham for Radamisto:
Jeg vilde formilde hans Vrede;
Jeg vilde ... men, o Skiæbne, du er mig gunstig!

See der kommer han tilbage.
Prins ... hun gaar ham i møde.

Ti. Den store Hemmelighed
Er nu, Himlen ske Tak! aabenbaret:
Man seer da nu endelig
Mine Fornærmelsers høi-vigtige Aarsag.

Ze. Herre ...

Ti. Tyranniske, barbariske, troløse Fruentimmer!
Er det Belønningen for min inderlige Kiærlighed?
Bryde saaledes den mig lovede Tro?
Og for hvem, retfærdige Guder!
For en, som paa en forrædersk Maade har bevet Dig Din Fader, og siden ...

Ze. Du tar feil:
Rygtet var falskt.

Mi. Ja, det er sant: til Tiridate.
Farasmane er den skyldige,
Et Brev, som han med egen Haand har skrevet, beviser det,
Og den troløse Zopiro

Ze-

Morendo il palesò.

Ze. Vedi se a torto ...

Ti. Taci. Il tuo amor per Radamisto accusi
Mentre tanto il difendi.

Ze. E'vero, io l'amo,
Non pretendo celarlo. Il suo periglio
Quì mi conduce. A liberarlo io vengo,
Vengo a chiederlo a te; ma recco il prezzo
Della sua libertà. D'Armenia il soglio
M'offre Roma di nuovo: al soglio istesso
Te pur chiaman gl'Armeni. Jo, se tu vuoi,
Secondo il lor disegno;
Rendimi Radamisto: abbiti il regno.

Ti. Per un novello amante
In vero il sacrifizio è generoso!

Ze. Ma eccessivo non è per uno sposo.

Ti. Sposo!

Ze. Appunto.

Ti. Ed è vero? e un tal segreto
Mi si cela fin or?

Ze. Contro il consorte
Dubitai d'irritarti; il tuo temei
Giusto dolor.

Ti. Oh instabile, oh crudele,
Oh ingratissima donna!

Ze. Non son'io, Tiridate,
Quella che ti tradì: fù il Ciel nemico;
Fù il commando d'un padre.

Ti. Ne tu potevi ...

Ze.

Bekiendte det da han døde.

Ze. Seer Du at Du har uret i . . .

Ti. Ti! Du roser din Kiærlighed for Radamisto,
I det Du saa iorig forsvarer ham.

Ze. Ja, det er sant: jeg elsker ham: og jeg har ikke i sinde at skiule det:
Den Fare han er i forer mig herhid;
For at befri ham kommer jeg:
Jeg kommer for at begiære ham af Dig;
Men jeg har det hvormed jeg kan betale hans Frihed.
Armeniens Throne tilbyder Rom mig paa ny:
At see Dig bekiæde den ønske Armenianerne:
Jeg, om Du vil, understotter deres Attraa:
Giv mig Radamisto, behold Du Riget.

Ti. I sanhed for En, der saa nylig er bleven Din Elsker,
Er det meget at opofre en Throne.

Ze. Men ikke for meget for en Gemahl.

Ti. Gemahl!

Ze. Saa er det.

Ti. Og det er sant?
Og denne Hemmelighed har man indtil nu skiult for mig?

Ze. Jeg var bange for
At ophidse Dig imod min Gemahl:
Jeg frygtede for Din billige Sorg.

Ti. O ubestandige, o grumme,
O utaknemmelige Fruentimmer!

Ze. Jeg brod ikke den Dig givne Tro, Tiridate;
Det var den umilde Skiæbne:
Det var en Faders Befaling.

Ti. Og Du kunde ikke . . .

Ze. Che potevò infelice? Oh Dio! che avresti
Saputo far tu nel mio caso?

Ti. Avrei
Saputo rimaner di vita privo.

Ze. Jo feci più, t'ò abbandonato, e vivo.

Ti. Di più tosto, o Zenobia,
Che seppe Radamisto
Lusingar il tuo cor. Fù falso, or vedo,
Che svenarti ei tentò?

Ze. Fù ver: ma questo
Non basta a render gravi i miei legami.

Ti. Non basta?

Ze. Nò.

Ti. Tentò svenarti, e l'ami?

Ze. Sì, Tiridate, e s'io facessi meno,
Tradirei la mia gloria. Ove sarebbe
Quell'anima innocente
Quel puro cor, che in me ti piacque. Indegna,
Dimmi, allor non sarei d'averti amato?

Ti. Quanta, ah quanta virtù m'invola il fato!
Oh come volgi, oh come
Gran donna a tuo piacer gli altrui desiri!
Non t'amo più: t'ammiro,
Ti rispetto, t'adoro, e se pur t'amo,
Della tua gloria amante,
Imitator de' puri tuoi costumi,
T'amo come i mortali amano i Numi.

Corri

Ze. Hvad kunde jeg Ulyksalige?
Ak! hvad havde Du i min Tilstand vel giort?
Ti. Jeg havde
Taget Livet af mig selv.
Ze. Jeg giorde mere end det: jeg fant mig i at miste
Dig, og lever endnu.
Ti. Zenobia, siig heller
At Radamisto har vidst at vinde Dit Hierte;
Jeg seer altsaa, at det ikke er sant
At han har vildet dræbt Dig.
Ze. Jo, sant er det:
Men det er ikke nok til at giøre mig min Ægte-
Forbindelse forhadt.
Ti. Ikke nok?
Ze. Nei.
Ti. Han har vildet dræbe Dig, og Du elsker ham?
Ze. Ja, Tiridate; og om jeg ikke giorde det,
Maatte jeg skamme mig.
Kunde vel den Dyd, det rene Hierte,
Som behagede Dig hos mig, tilstæde mig andet?
Siig mig: var jeg vel ellers værdig til at have el-
sket Dig?
Ti. Ak Skiæbne! hvor megen Dyd berøver Du mig
ikke!
Ædle Siæl! hvilket Herredomme har Du ikke
over Andres Lidenskaber!
Jeg elsker Dig ikke længer:
Jeg beundrer, jeg ærer, jeg tilbeder Dig;
Og dersom jeg elsker Dig endnu,
Omhyggelig for Din Ære,
Begiærlig efter at ligne Dig i Dyd,
Elsker jeg Dig, som Menneskene elske Guderne.

Corri, vola, Mitrane, a noi conduci *parte Mitrane.*
Libero Radamisto!

Ze. Or più nemici,
Grazie, o Dei protettori,
Non à la mia virtù. Vinsi il più forte
Ch'era il pensier del tuo dolor. Và, regna
Prence, per me: ne sei ben degno.

Ti. Ah! taci:
Non m'offender così! Prezzo io non chiedo,
Cedendo la cagion del mio bel foco;
E se prezzo chiedessi, un regno è poco.

Ze. Al tuo bel cor son grata,
La tua virtù rammento;
Provar maggior contento,
Quest'alma, oh Dio, non sà.

parte, e nel partire incontrando Egle ritorna.

SCENA SETTIMA.

Egle, poi Radamisto, Mitrane, e detti.

Eg. Lascia, amata germana,
Lascia che a questo seno ...

Ze. Egle, che dici?
Quai sogni?

Eg. Egle non più: la tua perduta
Arsinoe io son. Questa vermiglia osserva
Nota, che porta al manco braccio espressa
Ciascun di nostra stirpe.

Ze.

Mitrane, lob, skynd Dig, for os hid Radamisto
Men ikke som en Fange. Mitrane gaar.

Ze. Nu har, Himlen skee Tak,
Min Dyd ikke flere Fiender.
Jeg haver overvundet den stærkeste:
Frygten for Din Bedrøvelse.
Gaa, Prins, regier for mig: Du er det fuldkommen værd.

Ti. Ak, ti: fornærm mig ikke i saa høi en Grad.
Jeg forlanger ingen Betaling for at afstaa Dig:
Forlangte jeg den,
Var et Rige alt for lidt.

Ze For Din ædle Opførsel er jeg erkiendtlig.
Din Dyd skal jeg aldrig glemme.
Ak, større Glæde
Kan jeg ikke opleve! hun vil gaa bort, men møder Egle og vender tilbage.

Syvende Scene.

Egle; siden Radamisto; Mitrane; og de forige.

Eg. Tillad, allerkiæreste Søster,
Tillad at jeg omfavner...

Ze. Egle, hvad er det Du siger?
Drømmer Du?

Eg. Egle er jeg ikke længer:
Jeg er Din tabte Arsinoe. Betragt denne røde Plet,
Et Tegn, som enhver af vores Familie
Har paa den venstre Arm.

Ze. E'vero!

Ti. Oh ſtelle!

Ze. Quante gioie in un punto! e d'onde il ſai?

Eg. Da quel paſtor, che padre
Credei fin ora. Ei da'ribelli Armeni
M'ebbe bambina, e per ſoverchio amore
Più non mi reſe. Or di Zenobia i caſi
Sente narrar, ſa che tu ſei (ne il ſeppe
Da me, ti ſerbai fede.) O l'abbian moſſo
Le tue ſventure, o che al ſuo fin vicino
Voglia rendermi il tolto
Onor de'miei natali, a ſe mi chiama,
Tutta la ſorte mia
Lagrimando mi ſvella, e a te m'invia.

Ze. Ben ti conobbi in volto
L'alma real.

Ra. Deh, Tiridate ...

Ti. Ah, vieni,
Vieni, o Signore; ecco, Zenobia, il tanto
Tuo cercato conſorte. Jo te lo rendo.

Ra. Perdono, o ſpoſa ...

Ze. E di qual fallo?

Ra. Oh Dio!

Ze. Det er sant!
Ti. O Himmel!
Ze. Hvor megen Glæde paa engang! og hvem har sagt Dig det?
Eg. Den Hyrde, som jeg hidindtil har troet at være min Fader.
Han fik mig, da jeg var et Barn, af de oprørske Armenianer;
Og elskede mig alt for meget til at give mig tilbage igien.
Nu da han hører Zenobiæ Hændelser, og veed at det er Dig,
(Men af mig har han ikke faaet det at vide, thi jeg har været Dig tro.)
Kalder han mig til sig, og
Enten bevæget af Din Modgang,
Eller i Tanke nu, da han er sit Endeligt nær,
Igien at forskaffe mig den mig hidtil betagede Ære af en høi Fødsel,
Med Taarene i Øinene aabenbarer mig alt hvad mig er hændet,
Og sender mig til Dig.
Ze. Jeg har tydelig nok i Dit Ansigt kundet see Din Kongelige Herkomst.
Ra Oh! Tiridate . . .
Ti. Ah! kom, Herre, kom:
Zenobia, see her Din Gemahl, som Du saa meget har søgt efter;
Jeg giver Dig ham igien.
Ra. Tilgiv mig, Gemahlinde . . .
Ze. Hvad skal jeg tilgive Dig?
Ra. O Himmel!

Il mio furor geloso ...

Ze. Il tuo furore
Per eccesso d'amor ti nacque in petto:
La cagion mi ricordo, e non l'effetto.

Ti. Oh virtù sovraumana!

Ze. Principe, una germana il Ciel mi rende,
a Tiridate.
A cui deggio la vita: esserle grata
Vorrei: sò che t'adora. Ah quella mano,
Che doveva esser mia,
Diasi a mia voglia almen: d'Arsinoe sia.

Ti. Prendila, Principessa. Ogni tuo cenno,
Zenobia, adoro.

Eg. Oh fortunato istante!

Ra. Oh fida sposa!

Ze. Oh generoso amante!

Coro.

E'menzogna il dir che amore
Tutto vinca, e sia tiranno
Della nostra libertà.
Degli amanti è folle inganno,
Che scusando il proprio errore
Lo chiamar necessità.

Fine.

Min rasende Mistænkelighed . . .

Ze. Den kom
Af Din heftige Kiærlighed:
Aarsagen erindrer jeg mig: men ikke Virkningen.

Ti. O mere end menneskelige Dyd!

Ze. Prins, en tabt Søster giver Himlen mig tilbage.
til Tiridate.
Jeg har hende at takke for mit Liv, og jeg vilde
gierne vise mig erkientlig:
Jeg veed hun elsker Dig:
Ak! lad den Haand som skulde have været min
I det minste bortgives efter min Villie: Lad den
blive Arsinoe's.

Ti. Prinsesse, dertil er jeg villig:
En Befaling fra Dig, Zenobia, er mig en hellig
Lov.

Eg. O, lykkelige Stund!

Ra. O, tro Gemahlinde!

Ze. O, ædelmodige Elsker!

Chor:

At sige: at Kiærlighed overvinder
alting,
At den er vor Friheds Tyran,
Er en Usanfærdighed.
Det er et falskt Paafund af Elskere;
Som, for at unskylde deres egen
Daarlighed,
Har kaldet den en Nødvendighed.

Ende.